

Тремтливими руками я знову потягнулася до су-
тінкового куща, схопила круглу барвінкову ягоду
й обережно протягнула її крізь колючі гілки, щоб
покласти в кошик, який звисав із мого передпліччя.
Перенісши вагу свого тіла так, щоб полегшити біль
у спині через згорблену позу, в якій я проводжу день
у день протягом багатьох тижнів, я вишукувала крізь
гілки достатньо великі характерного кольору ягоди
завбільшки з долоню.

— Хутчіше, Барлоу, — гаркнув на мене вартовий
з королівської гвардії, який здійснював обхід, спо-
стерігаючи за збором урожаю. Обережність ніколи
не завадить, якщо це стосується їжі, що росла в коро-
лівських садах. Її лорд Байрон відправляв до столиці,
міста Інберн, щоб прогодувати королівський двір
протягом лютої зими. Тим часом ті з нас, хто зали-
шався у Містфеллі цілий рік, були приречені страж-
дати й голодувати, бо мали тільки власні мізерні
сади, що хоч якось забезпечували нас.

Скривившись, я сунула руку в кущ і здригнулась,
очікуючи свист його батоба. Шипи вп'ялися в мою
долоню, роздираючи шкіру на кінчиках пальців,
допоки я нарешті не обхопила ними м'якої ягоди.

Я витягнула її, обережно поклала в кошик, а тоді
аж смикнулася, побачивши, як рубіново-червона
кров забарвила світло-фіолетовий плід. Лорд Байрон
змусить мене самотійно вимити їх, а потім посадить
на свої коліна й почне годувати цими ягодами, ніби
я маю бути вдячною за його увагу та їжу, яка в іншо-
му разі була б недосяжною для мене.

Тонкі білі шрами, що вкривали мою руку, ви-
блискували, немов павутиння Арахни, коли по-
трапляли на сонячне світло, і здавалися занадто
блідими на тлі моєї засмаглої шкіри, яка стала такою

від роботи під сонцем рік у рік. Одного разу я спричинила невдоволення лорда Байрона, тому мені довелося багато років збирати й доглядати сутінкові ягоди. Щоліта я збирала врожай, який вважався делікатесом через біль, що завдавала рослина тим, хто намагався її зірвати. Останній день збору врожаю завжди визнавали найважчим, але водночас і найважливішим для забезпечення процвітання двору. І саме тоді нас вабило до краю Серпанку, немов метеликів до полум'я.

Такі люди, як ми з братом, не мали іншого вибору, тому були пригнані сюди королівською гвардією, яка наглядала за садом і працювала разом з елітним підрозділом вартових Туману, що охороняли Серпанок. Здебільшого ми щодня працювали мовчки протягом довгих і кропітких годин, не наважуючись напитати собі гніву королівської гвардії, яка прагнула повернутися до королівського двору ще до настання перших приморозків.

Ніхто не міг звинуватити їх у тому, що вони поспішали втекти із селища Містфелл — якнайдалі від магічного бар'єра, який відокремлював нас від них.

Від фейрі Альфгейму.

Кожен, хто мав бодай краплю здорового глузду, ненавидів перебувати так близько до Серпанку й того, що він уособлював. Створений магією стародавніх відьом, які принесли найвищу жертву, аби захистити нас від жахів за його межами, він був схожий на найтоншу тканину, що розвівалася на вітрі й мерехтіла світлом тисячі зірок, ув'язнених у ньому. В якийсь спосіб прозорий і водночас щільний водяний туман за ним створював ілюзію того, що ми єдині в цьому світі.

Навіть коли ми були зовсім не самі. Навіть коли ми ніколи не були єдиними в цьому світі.

Попри наш острах перед Серпанком та фейрі, що існували за ним, частинка тих земель притягувала нас сюди, бо магія споконвічної Природи проходила крізь саму землю. Саме це змушувало деяких із нас жити в цій глушині, де зима тривала понад пів року й занурювала світ у темряву, яка здавалася нескінченною для тих, хто жадав сонячного світла.

Сади Містфелла були розташовані найближче до Серпанку, тому щороку приносили найрясніші врожаї: ягоди були завбільшки з мою долоню, а овочі — достатньо великими, щоб прогодувати цілу родину. Саме через це ми відважувалися наблизитись до Серпанку та проклятої фейрівської магії.

Тут розташовувалася найродючіша земля в королівстві. Магія самого Альфгейму просочувалася крізь землю під Серпанком і перетікала до нас, тому жодний врожай людського королівства не здатен зрівнятись із цим. Споконвічна Природи була тією істотою з Альфгейму, якій ми були вдячні за те, що вона взяла землю й воду та створила перших людей, вдихнувши життя в отриману глиняну форму. Вона була нашою захисницею проти фейрі. Але подекували, що навіть вона поводитися з нами як із неслухняними домашніми тваринками.

Серпанок здригався й гуркотів, бо крізь нього проносилися грім із блискавкою. Таке часто траплялося без жодних на те причин, ніби його магія була створена з бурі. І все ж він був створений не з неба, а із чистої та непередбачуваної, неприборканої магії. Відблиски світла, які сяяли зсередини й змушували бар'єр мерехтіти, немов місячне сяйво, — це, напевно, найгарніше видовище, що я будь-коли бачила.

Люди, які були змушені працювати в королівському саду, вважалися найбільшніми з Містфелла й сусідніх селищ, витратним матеріалом для лорда Байрона. Він потребував нашої робочої сили, щоб забезпечити короля своїм улюбленим врожаєм узимку. Проте це не означало, що він не міг обирати собі фаворитів під час розподілу роботи між нами.

Ось чому нам із братом було доручено збирати сутінкові ягоди в задній частині садів. Ці кущі перебували далеко від Серпанку й закріпленої там магії. Вони підступали до маєтку Містфелла, щоб лорд селища міг спостерігати за мною з балкона своєї бібліотеки, коли він того забажає. Ми були з найбільшніх сімей, тож мусили працювати біля Серпанку, потерпаючи від потужної магії, що намагалась просочитися крізь бар'єр. Наша мати мусила бути поруч із нами та виконувати виснажливу роботу, яку навіть не змогла б завершити. Ніхто не зважав на те, що вона стала немічною після виношування мене й тяжких пологів, і ця робота, найімовірніше, забрала б її життя — обов'язок є обов'язком, навіть на межі смерті.

Натомість мати працювала в маєтку — допомагала консервувати продукти, які могли зіпсуватися швидше, аніж їх з'їдять. Проте ця ласка мала свою ціну. Я ковтнула, згадуючи, як розплатилася за це пізніше однієї ночі, коли м'які, доглянуті руки лорда Байрона годували мене сутінковими ягодами й іншими делікатесами, а його набряклий пеніс притискався до мене.

Він не міг заволодіти мною, зважаючи на наші закони й вимогу богів щодо незайманості до шлюбу. Це могло приректи нас обох на вічні страждання.

Проте це не означало, що він не міг торкатися мене чи завдати мені шкоди.

Поки я намагалася приборкати тремтіння своїх пальців від цих спогадів, вартовий Туману перевів свої знуцання на чергового жнивдаря, нарешті відвернувши увагу від мене. Я полегшено зітхнула, трохи втішившись тим, що мене не відшмагали за надмірну повільність. Останнього дня жнив ми всі почувалися страшенно втомленими й виснаженими, готові впасти та проспати тиждень. Та до кінця дня було ще далеко.

— Бранне, — прошипіла я братові, коли той запхав дві ягоди собі в одну з кишень. Йому пощастило, що вони ще досі не порвались, адже він частенько цупив плоди з королівського саду, ризикуючи залишитися без руки заради кількох шматочків розкоші, яку інакше ніколи не зміг би скуштувати. — Одного дня вони тебе спіймають.

— Розслабся, сестричко, — тихенько посміюючись, промовив він, ніби його геть не хвилював пильний нагляд вартових Туману, що проходжувалися стежками в саду. — Ніхто не помітить двох відсутніх ягід, адже поспішатимуть завершити збір урожаю.

— І все ж це не зупинить їх відрубати тобі руку, якщо спіймають тебе на крадіжці, — випалила я, роздратована його легковажністю. Брат засуджував мене за схильність до нічних вилазок до лісу, але сам ризикував усім заради кількох шматочків плодів. Він утратить не лише свою руку, а й усю прихильність лорда Байрона, яку я підлещуванням намагалася здобути для нього. Ця ласка особисто мені обійшлася дуже дорого.

Але хай якою страшною та ціна здавалася ночами, коли моє тіло вкривалося потом і я не могла заснути через спогади, які переслідуватимуть мене у кошмарах, робота на межі із Серпанком була жахливішою